

ubogo mater, da mu mora vse óne reči povrniti. Uboga mati s solznimi očmi prosi nečloveškega sina da jej naj prizanese ker manjkajočih stvari povrniti ne more! Ali materine solzé niso ganile neusmiljenega sina. Od hiše spodi ubogo mater, a predno gredó, prodá jim vso obleko, še celó posteljo in vse, kar so imeli svojega. Ljudém je bila sinova trdosrčnost velika gnjusoba in tožili so nečloveškega sina božjej pravici. Ubogo materino srcé bi bilo žalosti počilo, ako bi je ne bili sosedje tolažili.

Nov gospodar Janez si na vitez nekoliko opomore ter svojo kmetijo v dober stan pripravi. Posestvo je zopet lepo napredovalo. Ljudjé so bogatega Janeza spoštovali in njegovo trdosrčnost do matere kmalu popolnem pozabili.

Ali božja kazen ne počiva! Blagoslova božjega ni bilo pri hiši in Janez je moral propasti. Izpolnil se je prigovor, ki pravi: „Očetov blagoslov otrokom zida hiše, a materina kletev jih do tal podira.“ Tudi Janezovo gospodarstvo se je podrlo do tal. Nevedoč se je zadóžil in ker ni mogel dolgov o pravem času poplačati, prodali so mu upniki vso imovino. Dražba se je imela vršiti necega dne meseca avgusta v domačej hiši. Ljudje se obilno zberó. Vročina je bila velika. Zaradi tega želí sodnijski uradnik, da bi se prodaja vršila na dvorišči. Hitro prenesó staro orehovo mizo pod košato hruško vèn na dvorišče. Dražba se pričnè.

Zdajci zapazi uradnik, da se kupci natihoma nekaj skrivnostnega pogovarjajo. Radoveden, kakšne pogovore imajo, ustavi dražbo in vpraša ljudi, kaj se na tihem razgovarjajo. Nihče si ne upa stvar razjasniti. Naposled dobi nek prileten možanec pogum ter začnè vsé to pripovedovati, kar smo slišali poprej o neusmiljenem sinu Janezu. Sodnijski sluga pa še pristavi, da se še prav dobro spominja, kako je pred 15 leti ravno na tem kraji kakor danes prodajal svojino uboge zapuščene matere. Tudi sosedje temu pritrldijo ter rekó, da je to očitna kazen božja in pravično povračilo za sinovo hudobijo.

Ljubi moji otroci! spomnite se večkrat na to resnično prigodbo in se nikoli ne pregrešite nad svojimi starši. Ne žalite jih zdaj, ko ste še mladi, a slušajte jih tudi pozneje, kadar vam kaj dobrega svetujejo. Spoštujte jih ter jim prejete dobrote po moči povračujte. Kako veselo je videti hvaležne otroke, ki s svojimi starši prijazno, v miru in sreči živé do njih poslednje ure, a še celó po njihovej smrti se z veseljem in hvaležnostjo spominjajo svojih staršev. Tacih otrok je ljubi Bog vesel in izpolnila se bo nad njimi obljuba četrte zapovedi božje. Taki otroci bodo dolgo in srečno živeli, a po smrti se bodo pri dobrem Bogu v nebesih s svojimi ljubimi starši veselili.

Leopoldina Krmik.

Breskve.

(Iz francoskega.)

Delavec, prišedši necega dne iz mesta, prinesel je svojim otrokom petero lepih breskev, kakoršnih še nikoli niso videli. Strmèč gledajo otroci rudeče, s tenkim mahom pokrito ovočje (sadje) ter so ga zeló veseli.

Oče so svojim štirim otrokom dali vsacemu po jedno breskev, a jedno je dobila mati.

Z večera, ko so se otroci spravljali spat, vprašajo jih oče, kako so jim breskve dišale.

„Dobre so bile, ljubi oče,“ reče najstarejši otrok, „imajo prijeten, sladek in kiselkast okus. Koščico sem spravil, hočem jo vsaditi, da bom tudi jaz imel tako drevo.“

„Dobro,“ rečejo oče, „vidim, da misliš na prihodnost, kakor vsak priden gospodar; to je pametno od tebe.“

„Jaz sem svojo breskev snedel,“ zavpije najmlajši otrok, a koščico sem stran vrgel, in mati so mi dali še polovico od svoje. Oh! bila je tako sladka, da se mi je kar razcedila po ustih.“

„To ni pametno,“ rečejo oče, „ali ti si storil kakor otrok, in to je tvojeji dôbi primerno. Imel boš v življenji še mnogo priložnosti, da rabiš pamet, kakor se človeku spodobi.“

Nato reče drugi sin: „Jaz sem koščico pobral, katero je moj bratec proč vrgel, razklal sem jo in pojedel jederce, ki je tudi sladkó kakor oreh, a svojo breskev sem prodal ter za njo dobil toliko denarja, da lahko kupim dvanajst družih pri prvi priložnosti, ko pridem v mesto.“

„Glédi ga, pametnjaka!“ rečejo oče z glavo kimajoč, „res jako pametno od otroka. Daj Bog, da bi ne bil družega kot trgovec!“

„A kaj ti Tone?“ vprašajo oče. — Tone odgovori: „Jaz sem nesel svojo breskev sosedovemu Martinku, ki ima mrzlico; ni je hotel vzeti, a položil sem mu jo na posteljo in odšel sem.“

„O, dobro, dobro!“ rečejo oče; „kateri izmed vas je svojo breskev najboljše obrnil?“

„Tone!“ zavpili so otroci jednoglasno. — Tone je molčal, a mati so ga objeli in poljubili s solznimi očmi.

Poslovenil B. F.

Spijiči Jezušček.

Bila je zgodnja pomlád. Svetej družini v Nazaretu je primanjkovalo drv. Ko torej sv. Jožef necega jutra seže po sekiri, da bi šel v gozd iskat drv za kurjavo, takój je pridni Jezušček tudi na nogah, poišče svoj kóšek, ter gre s svojim rednikom iz dóma. V gozdu obedva pridno delata; sv. Jožef z dobro nabrušeno sekiro drevesa podira in veje seka, a mali Jezušček jih nosi na zeleno trato ob kraji gozda, da bi jih potem zvozila domóv. V mali kóšek pa hoče na vse zadnje Jezušček nabrati še drobnih tresák, da bi ljuba mati Marija imela tudi kaj te drobnine pri rokah za podkurjavo. Od pridnega dela in tékanja so mlademu Jezuščku plamtéla nedolžna ličeca kakor rudeča jutranja zárija; ves truden in póten se vsede na mehke mah pod neko smréčico, poleg katere je rasla tudi prijazna breza. Ptički so tako ljubeznjivo šebetali, da se Jezuščku malo zadremlje, nasloní se v smrečej senci na mehke mah in kmalu sladko zaspi. Ko mah, smrečica in breza Jezuščka spati vidijo, silno se razveselé. Želèč, da bi svojemu mlademu stvarniku kolikor mogoče ustregli, požene mah prelepe cvetice iz svojih koreninic, da bi imel Jezušček lepšo posteljico; a smrečica in breza nagnete svoje goste vejice k tlam, ter naredite okoli njega zelen, hladen šotorček. Ko se Jezušček prebudi in vidi, kako mu so mah, smrečica in breza postregli, zeló je téga vesel, vzdigne svojo desno ročico in jih blagoslovi. Zato še zdaj o svetem božičnem času rabijo otroci mah za jaslice, in postavljajo na sv. Telesa dan ljudjé smrekove mlaje in brezove veje ob cestah, koder hodi procesija.

Posl. Rod. Podratilovski.